

PONEDJELJAK 19. SRPNJA 2010.

FESTIVALSKÉ novine 3

57. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI

KOPRODUKCIJE U ARENI

PARTNER FESTIVALA

Com Kulturist

Istradom.hr

IMAGE HADDAD

NESCAFÉ

NESQUİK PLUS

ORION
VATROMETI

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Koordinatorica programa
Nataša Šimunov

Voditeljica Press centra
Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać, Zvonimir Rumboldt, Dado Valentić

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Goran Ivanišević

Redakcija:
Sandra Mardešić (zamjenica urednika), Janko Heidl, Daniel Rafaelić, Goran Ribarić, Iva Cikojević, Lucija Mulalić

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinović (voditelj fotoslužbe), Slaven Radolović, Manuel Angelini, Matija Šćulac

Grafička urednica
Irena Musi

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginijina 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Nenad Dukić, autor idejnog koncepta omnibusa *Neke druge priče*

PREPOZNAVANJE TALENTA

Da sam krenuo lakšim putem, izabrao bih neke etablirane redatelje, a to bi uglavnom bili muškarci jer ih u poslu jednostavno ima više. Međutim, želio sam da budu žene i to debitantice. A njih u svim ovim zemljama i nema puno.

razgovarao Janko Heidl

Kako ste došli na ideju za omnibus *Neke druge priče*?

Kad sam prije pet godina bio u žiriju Festivala slovenskog filma u Portorožu, jedne sam večeri u kafiću sreo dvije mlade žene i pokazalo se da su one redateljice, jedna iz Hrvatske, druga iz Slovenije. Tada sam shvatio da producenti rijetko daju šansu mladim redateljicama. I onda sam krenuo. Jedna linija koncepta bila je okupiti mlade ljude iz čitave bivše Jugoslavije, da to bude suradnja na nov, pozitivan način. Smislilo sam i tematski motiv koji će povezivati sve priče u cjelinu. To je trudnoća, ali zapravo više rađanje života u nekom metaforičnom smislu.

Po kojem ste kriteriju birali pojedine redateljice i producente?

Da sam krenuo lakšim putem, izabrao bih neke etablirane redatelje, a to bi uglavnom bili muškarci jer ih u poslu jednostavno ima više. Međutim, želio sam da budu žene i to debitantice. A njih u svim ovim zemljama i nema puno. Konzultirao sam kolege, poznanike, prijatelje iz pojedinih država bivše Jugoslavije – Zrinka Ogrestu, Ademira Kenovića, Vladimira Blaževskog, Dunju Klemenc, Nikolaja

Nikitina, koji je jedan od izbornika Berlinskog festivala i koji mi je ukazao na sestre Juka – svi su mi pomogli u pronalaženju mladih redateljica.

Hoćete li nakon ovog iskustva nastaviti s producentskim radom?

Prvenstveno sam novinar i filmski kritičar, a u ulozi producenta sam debitant. Znao sam da neće biti lako, ali je bilo puno teže i trajalo je puno dulje nego što sam očekivao. Zadovoljan sam što ljudi prepoznaju vrijednost filma i talent ovih mladih redateljica te se nadam da će ih netko angažirati da naprave i dugometražni igrani film. No, mislim da se producentskim poslom više neću baviti jer je to uistinu strašno teško.

Ivona Juka, redateljica

OMNIBUS RAZLIČITOSTI

azgovarao Daniel Rafaelić

Hodao sam nekidan Zagrebom i vidio u prodaji DVD vašeg dokumentarca *Što sa sobom preko dana*. Dakle, hrvatski dokumentarac koji se prodaje u slobodnoj prodaji. To je veliki napredak za hrvatski film.

Mojoj sestri i meni prilaze ljudi i govore – pa vi ste postigle toliko toga... Ali, mi se još uvijek osjećamo kao apsolutne početnice i tome se iskreno čudimo. S druge strane, kad mi ljudi kažu ovakve stvari, shvatim da trud koji ulažemo ipak daje neke rezultate. To je ono što bih voljela da zaživi u cijeloj našoj kinematografiji.

U Hrvatskoj priči omnibusa *Neke druge priče* dramaturgija sa rezovima unutar kadrova, Nera Stipičević i slike, motiv bunara...

Drago mi je da to primjećujete, jer često mi ljudi postavljaju banalna pitanja i ne primjećuju ono što sam zaista radila... Teško se mirim s tim, ali se polako navikavam. Na neki način krivica leži i u činjenici što više nema prave kritike; zadržala se još samo u Francuskoj. Mi već dugo ne čitamo kritike kakve je pisao pokojni Peterlić koji je na neki način educirao ljude. To nam je strašno potrebno, pogotovo novim generacijama koje o filmu zapravo ne znaju ništa. I u ovoj hiperprodukciji

filmova (pogotovo na You Tubeu) još je važnije da oni shvate da to ne znači samo stisnuti crveni gumb i snimiti nešto što se događa ispred kamere... Mislim da je bogatstvo filma *Neke druge priče* upravo u tome što smo toliko različite a funkcioniramo kao omnibus.

Konferencija za novinare ekipe filma *Neke druge priče*

HRABRE REDATELJICE I NJIHOVE PRIČE

Na novinskoj konferenciji u Circolu pripadnice ljepšeg spola ispričale su kako su snimile *Neke druge priče*. Radi se o omnibusu pet kratkih filmova mladih redateljica s prostora bivših jugoslavenskih republika: Hrvatske, Srbije, Bosne i Hercegovine, Makedonije i Slovenije. "Iako svi filmovi imaju različite radnje, jedino što je redateljicama bilo zadano kao lajtmotiv bila je tema materinstva i rađanje novog života, koja se provlači direktno ili indirektno kroz sve priče. Namjera je bila omogućiti mladim redateljicama da plasiraju svoj talent i način viđenja", istaknuo je idejni

začetnik projekta Nenad Dukić. Format omnibusa čini se sve češćim odgovorom na teškoće financiranja dugometražnih filmova, što je naglasila i redateljica i scenaristica *Srpske priče* Ana Maria Rossi: "Nadam se da će zahvaljujući omnibusima iz balkanskih zemalja ljudi napokon shvatiti da dugometražni film nije jedini format koji postoji". Tome očigledno pridonosi i dobra suradnja među filmašima, pa su se tako Nina Vilić i Lucija Šerbedžija poput hrvatskog izvoznog proizvoda našle u bosanskoj i slovenskoj priči. Pritom je Nini uloga nizozemske humanitarke *legla* dok se Lucija

"osjećala kao ženski Charlie Chaplin" jer u ulozi slovenske opatice izgovorila tek jednu riječ: Isuse!

U *Hrvatskoj priči* debitirala je nova glumačka nada, Nera Stipičević, koja se prvi put našla pred kamerama i po riječima redateljice i scenaristice Ivone Juke, hrabro odigrala zahtjevan lik mentalno poremećene trudne umjetnice.

Čini se kako redateljice dobro znaju pričati priče jer je omnibus dobio već petnaest poziva za razne svjetske festivale, među kojima i za one u Varšavi i Montrealu.

Sandra Mardešić

Anna Maria Rossi, redateljica

POSTOJI ŽENSKI REDATELJSKI RUKOPIS

razgovarao Daniel Rafaelić

Žene-redateljice-omnibus. Koliko je takav pristup filmu trenutno suvremen i uopće potreban?

Ne znam koliko je inteligentno s producerske strane, ne znam koliko je marketinški lukrativan potez, ali u žensko-redateljskom smislu je jedan od potrebnijih i čestitijih poteza na filmu u ovom trenutku. Postoji nešto što se zove žena-redatelj, postoji ženski rukopis, ali neću se baviti time što je od toga ovaj omnibus. Željela sam naglasiti da se nešto što je ženska priča ispriča iz ženske vizure i tretira na način ženskog problema. Nešto se mijenja u ženskim ulogama na filmu posljednjih godina na ovim prostorima. Žena više nije predmet, stvar, funkcija, drugi plan-peti plan, nego glavni junak sa problemima koji su problemi suvremene žene u tranzicijskom društvu 21. stoljeća, a

pritom smo svi toga svjesni – uloga žene se promijenila, ali se to malo vidi u našim kinematografijama.

Ono što me posebno zaintrigiralo kod vaše priče jest to da prikazuje ženu na rubu – ženu koja je pokušala suicid – dakle krajnje krhku ženu, dok s druge strane demonstrirate njenu nevjerojatnu snagu.

U pravu ste. Za čitav film vrijedi da su ženski likovi likovi koji misle – dakle koriste mozak. Koriste i sise i dupe, ali koriste mozak. Funkciju, ali i srce. Trudila sam se da moja junakinja ima i mozak i srce.

Da, ne vidimo joj sise, ali inzistirate na njenim prelijepim usnama...

Da, bilo mi je bitno da su u našem filmu žene spremne donijeti odluke i da iza tih odluka stoje. Sve su jake, sve imaju problem... to nisu lake priče.

To nije razonoda, ali vas ipak tjera na razmišljanje.

Dunja Klemenc, producentica *Slovenske priče* omnibusa *Neke druge priče*

UMJETNOST NA MINUS DVADESET

razgovarao Daniel Rafaelić

Kako ste se uključili u rad na ovom omnibusu?

Ideja je potekla od producenta Nenada Dukića s kojim se znam otkad smo zajedno studirali produkciju u Beogradu. Svaki je producent mogao odabrati svog redatelja i svoju priču, a unaprijed je bila zadana samo tema - trudnoća i(li) materinstvo i trajanje epizode do 18 minuta. Ja sam odabrala Hannu Slak, koju znam cijeli njen život i s kojom sam već radila film *Tea*.

Jeste li imali utjecaja na to o čemu će se u toj priči raditi?

Hanna je napisala scenarij bez mojih uputa, a za glavnu je ulogu odmah poželjela Luciju Šerbedžiju. Za vrijeme snimanja eksterijera temperatura je bila minus dvadeset. Kad smo snimali interijere, vani je naravno bilo toplije.

Ali, iskusna sam producentica i malošto me može iznenaditi. Znae, kad dobijete lijevu nogu Oscara (Dunja Klemenc koproducentica je *Ničije zemlje* Danisa Tanovića, op. a.), sve je lakše.

Hoće li se pojedine priče prikazivati i zasebno?

Postoji odredba Eurimagesa da daju novac samo za cjelovečernji film, tako da *Neke druge priče* ne mogu postojati ni na koji drugi način. Zadovoljna sam *Slovenskom pričom*, ali i svim ostalima, odnosno filmom kao cjelinom. Što ga više gledam, to mi je bolji. Mislim da će imati dobar festivalski život kao art-film, a za ostalo ćemo vidjeti.

Razgovor s redateljicom Ines Tanović pročitajte u sutrašnjem broju Festivalskih novina

RAZUMIJEVANJE I LJUBAV

Na nedjeljnoj press-konferenciji razgovorom je predstavljen redatelj Damir Lukačević povodom prikazivanja njegova filma *Transfer*. Budući da od djetinjstva živi u Njemačkoj, i tema njegova prvijenca *Oproštaj* bili su hrvatski iseljenici, što je pak potpuno napustio futurističkom dramom *Transfer*. Vizualno doraden i snažan film, iako nije sniman velikim sredstvima niti na 35mm, ciljani efekt postigao je digitalnom kamerom Red One. Snimao se nešto više od mjesec dana, no postprodukcija je trajala dugo, oko tri godine, istaknuo je Lukačević.

Uz vizualni, redatelj je želio naglasiti i filozofski aspekt pisanog predloška svoga djela, a dotaknuo se i pitanja rasizma, socijalnih komponenti tretiranja

ljudi u zemljama Trećeg svijeta odnosno prikazivanja krajnje mjere kapitalizma, no Lukačević podcrtava da je ipak najvažnije bilo dočarati razumijevanje među ljudima odnosno ljubav. Film je dobro prihvaćen u matičnoj Njemačkoj, gdje je i dobitnik nagrade publike. Sada ga čekaju festivali i svjetska distribucija.

Novi redateljevi projekti još nisu definirani, kako sam ističe, no svaki naredni film jednako je teško snimiti i predstavlja izazov, baš kao i prvi, drugi...

OBJEKTIVNO I BEZ ZAUZIMANJA STRANA

Film *Na putu* Jasmile Žbanić predstavili su glumci Leon Lučev, Nina Violić i Jasna Ornela Bery. Ovo je prva suradnja Nine Violić s redateljicom, te je istaknula kako je audicija i odabir glumaca za njezinu ulogu dugo trajao. Osjeća se kako redateljica dugo traži povjerenje u glumcu prije nego što ga odabere, no kada ga nađe, uzajamno povjerenje je beskonačno. Priprema za film je dugo trajala, te su ona i Zrinka Cvitešić, koja igra glavnu ulogu, dugo učile bosansku kulturu i jezik.

Leonu Lučevu ovo je druga suradnja s redateljicom (baš kao i Jasni Orneli Bery), no nije sudjelovao u stvaranju filma samo kao glumac, nego i kao koproducent. Pohvalio se kako je zahvaljujući Hrvatskoj zatvorena financijska konstrukcija filma. Bery je rekla kako joj je drago što ponovno surađuje s Jasmilom i Leonom.

Pohvalila je Lučeva kao iznimno mirnu i pozitivnu osobu s kojom je ugodno raditi. Sretna je da je većina u Bosni i Hercegovini prihvatila film, no uvijek postoji manjina koja pogrešno shvati neke stvari.

Tako su neki mislili da redateljica ismijava vjerske običaje, što nikako nije bio cilj. Lučev je dodao da mu je drago

što se film ne opredjeljuje za nečiju stranu, nego samo želi objektivno prikazati stvari kakve su u stvarnosti. Složio se kako je film uistinu najteže prihvaćen u Bosni, no napomenuo je kako će najesen *Na putu* zaigrati vjerojatno u austrijskim, njemačkim i španjolskim kinima.

ZANIMLJIV PROCES UPOZNAVANJA

Da pitate pedeset ljudi što je tema filma, bilo bi pedeset različitih odgovora. Ono o čemu bih ja govorio jest pitanje mogućnosti izbora, mogućnosti promjene, mogućnosti traženja sebe kroz vjeru, slobodu, bilo što, u današnjem svijetu. Mnogi su me pitali zašto se moj lik pridruži vehabijama. Za mene je to potpuno jasno. On je tamo našao sigurnost, pripadnost

razgovarao Janko Heidl

S filmom *Na putu* prvi puta ste se okušali kao producent. Kakvo je bilo to iskustvo?

Producentu kuću imam već tri godine, ali nisam htio žuriti jer ne ovisim o tom poslu. *Na putu* mi se učinio idealnim početkom jer ima dobru priču. Nije bilo lako, ali je proces učenja bio zanimljiv i sigurno ću se nastaviti time baviti. Recimo, kao glumac se daješ na platnu bez zadržke, no kao osoba možeš ostati zatvoren. No kada si producent, ne smiješ biti zatvoren. To mi je korisno iskustvo i kao osobi i kao glumcu. Osobito sam bio zadovoljan projektom Kino u gostima kojim smo *Na putu* prikazivali u sredinama koje nemaju kino-dvorane, a sa ciljem da približimo film na velikom platnu ljudima koji ga nisu u mogućnosti često vidjeti odnosno da potaknemo lokalne vlasti da eventualno vrate kina u mjesta koja ga nemaju.

Što biste rekli, koja je tema filma?

Da to pitate pedeset ljudi, bilo bi pedeset različitih odgovora. Ono o čemu bih ja govorio jest pitanje mogućnosti izbora, mogućnosti promjene, mogućnosti traženja sebe kroz vjeru, slobodu, bilo što, u današnjem svijetu. Mnogi ljudi su me pitali zašto moj lik, Amar, učini to što je učinio, zašto se pridruži vehabijama. Za mene je to potpuno jasno. On je tamo našao sigurnost, pripadnost.

Koliko ste o vehabijama znali prije snimanja?

Nisam znao ništa. Prvi put sam za vehabije čuo kada su fizički napali *Queerovce* na Filmskom festivalu u Sarajevu prije dvije-tri godine. Pripremajući se za film tražio sam nešto što je meni, u mom sustavu života, prihvatljivije na nivou vjere, nešto što mogu razumjeti. Tako sam došao do sufijске loze i derviša. To mi je pomoglo da pristupim ulozi onako kako inače radim, odnosno da gradim neku scenu koja ne piše u scenariju i koju zovem nulta scena. To je ono po čemu moj lik jest to što jest i

onda znam od čega radim odmak i koje vrste. Upoznao sam nekoliko sufija i danas se s njima odlično družim. Proces upoznavanja bio je jako zanimljiv, ali katkada i vrlo ozbiljan; pripadao je području nepredvidljivog. Raditi film također nije bilo nimalo lako, jer riječ je o vrlo zatvorenoj zajednici u koju se teško probiti, a pogotovo snimati. Kao primjer spomenut ću da nitko nikada prije nas nije uspio snimati džamiji u kojoj smo snimali.

Što mislite, zašto vam često daju uloge Bosanaca?

Tonko Lonza, moj profesor na ADU, jednom je rekao da sam jedini hrvatski glumac koji ne zna govoriti hrvatski, pa sam onda odlučio glumiti na svim drugim jezicima osim na hrvatskom (smijeh). Nemam pojma zašto mi daju takve uloge. Ali u njima se dobro osjećam. Razumijem mentalitet, razumijem jezik, tako da mi nije problem uhvatiti taj duh. Ali, evo, u zadnje sam vrijeme radio i sa Slovencima i u Srbiji...

Koncert filmske glazbe: Arsen Dedić

DOPLOVIT ĆE REX

U ponedjeljak, 19. srpnja s početkom u 20 sati na 57. festivalu igranog filma u Puli u dvorani Zajednice Talijana Arsen Dedić održat će jedinstveni koncert, posvećen isključivo filmskim songovima i pjesmama o filmu. Bit će to presjek jedne impresivne kantautorske karijere, fokusiran upravo na neraskidivu ljubav Arsena Dedića i filma.

U prvom dijelu koncerta, uz pratnju Branka Bulića na klaviru, Arsen Dedić izvest će slavne songove *Dva ljubljanska dana* (iz filma slovenskog redatelja Boštjana Hladnika) i *Sve što znaš o meni* (iskorišten u istoimenom filmu Bobe Jelčića), kulturni *Moderato cantabile*, *Put u raj* (iz filma Marija Fanellija po knjizi Miroslava Krleže), *Okus soli* (prepjev pjesme Gina Paolija izveden u filmu *Instalacija ljubavi II*), *Balada o prolaznosti* (iz filma *Živa istina* Tomislava Radića) te *Odlazak* (iz više filmova).

U drugom, još nostalgичnijem dijelu koncerta, naći će se *Geste i grimase* (iz serije *Karneval, Anđeo i Prah - Zagrljaj*), *Amado mio* (za Ritu Hayworth), *O mladosti* (*Jagode u grlu* Srđana Karanovića), *Plavi anđeo* (za Marlene Dietrich), *Parobrod Rex* (za

Federica Fellinija), *Ministarstvo straha* (nadahnut istoimenim filmom Fritza Langa), *Arsen Lupin, Trumbetaš* (iz filma Bogdana Žižića), *Čovjek bez zvijezde i Završit ću kao Howard Hughes*. Na samom kraju koncerta Dedić će uz klavir izvesti skladbe *Vlakom prema jugu* (iz istoimenog filma Petra Krelje), *Odabrat ćeš gore* (iz filma *Višnja na*

Tašmajdanu) te *Takvim sjajem može sjati* (iz filma *Živa istina*).

Ulaz na koncert bit će slobodan, ali je broj mjesta ograničen, pa se posjetitelji pozivaju da zauzmu mjesta na vrijeme.

Kantautor Arsen Dedić bio je prvi skladatelj filmske

glazbe koji je dobio Nagradu Vladimir Nator za životno djelo iz područja filmske umjetnosti, zasluživši tu čast antologijskim partiturama za više od stotinu filmova (*Glembajevi, Živa istina, Donator...*) i televizijskih serija (*U registraturi, Prosjaci i sinovi...*).

No, osim filmskih partitura Arsen je napisao i veliki broj filmskih songova,

kao i pjesama nadahnutim filmovima. Prva i najpoznatija Arsenova pjesma posvećena filmu bila je *Moderato cantabile*, napisana 1964. i nadahnuta filmom Petera Brooka po scenariju Marguerite Duras iz 1960. godine, no to je bio samo početak Arsenove životne vezanosti uz sedmu umjetnost.

Među svjetskim redateljima koji su našli mjesto u Arsenovim pjesmama su Friedrich Wilhelm Murnau, Georg Wilhelm Pabst, Fritz Lang, Jean Cocteau, Howard Hughes, Pietro Germi, Ingmar Bergman, Michelangelo Antonioni, François Truffaut, Federico Fellini, Andrej Tarkovsky, Louis Buñuel i Orson Welles, a od glumaca treba spomenuti Emila Janninga, Marlene Dietrich, Ritu Hayworth, Marinu Vlady i Hedy Lamarr.

57. PULA,

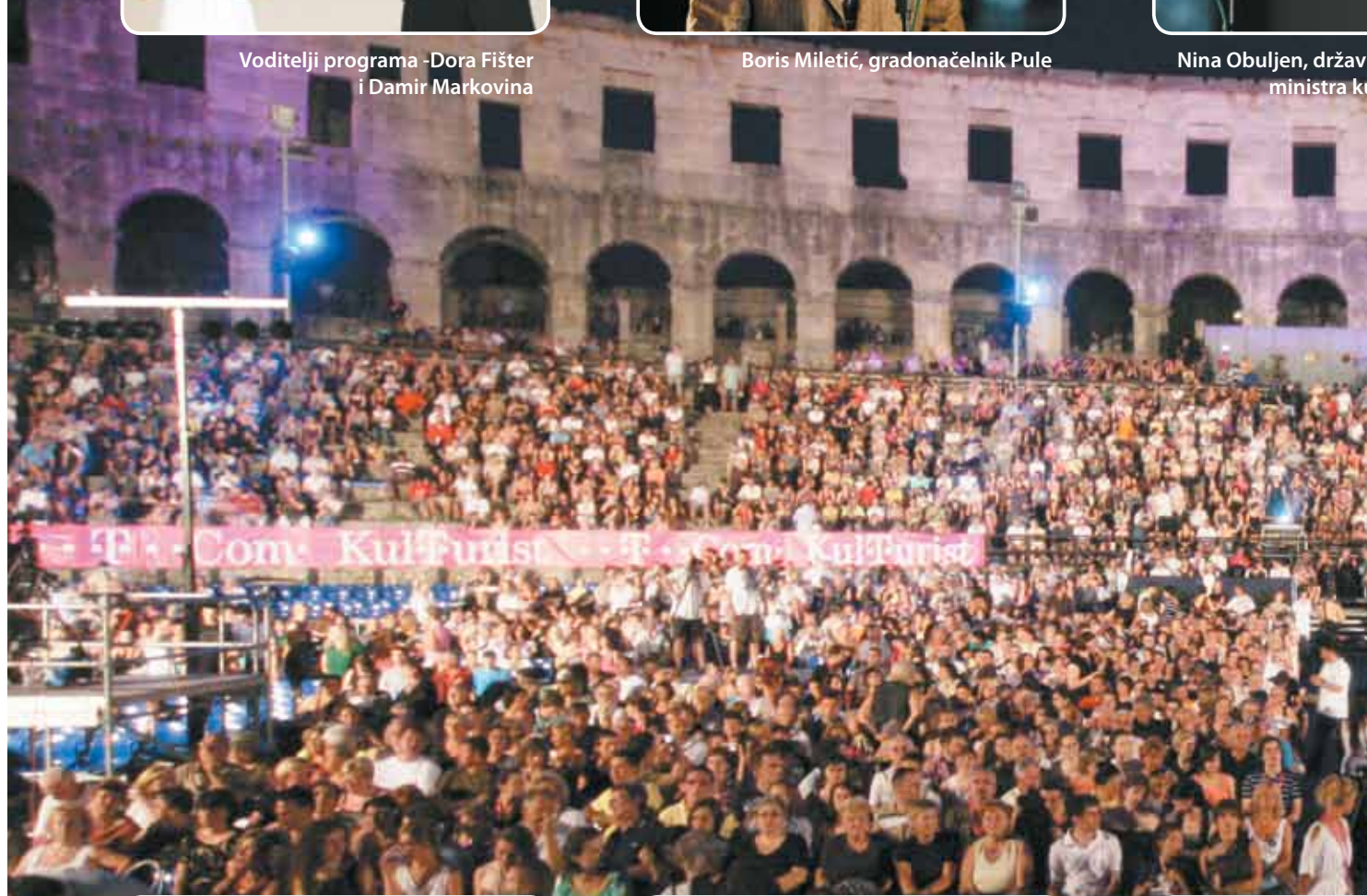
Voditelji programa -Dora Fišter
i Damir Markovina

Boris Miletić, gradonačelnik Pule

Nina Obuljen, državni
ministra k

Party otvaranja u hotelu Histria

Nina Obuljen, Zlatko Vidračević, Boris Miletić
i Zdenka Višković-Vukić na partyju

DAN PRVI

na tajnica - izaslanica
ulture Bože Biškupića

Mauro Maur

Šetnja kroz mjesto : George Stanciu i
Marta Voinea

Program na Portarati

Završetak svečanosti otvaranja

Koncert Franka Krajcara i Indivije na Forumu

MORRICONEOV POKLON

Ljudi možda ne znaju, ali temu iz *Malène* sviram i u samom filmu - na *soundtracku*. Ipak, činjenica da sam je svirao i na otvaranju Festivala uz predivni kolaž iz *Malène* koji se projicirao iza mene, ispunjava me zaista velikom radošću

razgovarao Daniel Rafaelić

Razgovor mogu započeti samo jednom riječju – Morricone.

Surađujem s njim već osamnaest godina. Jedini je skladatelj filmske glazbe koji tako suptilno piše za trubu, koji odlično razumije instrument. Uvijek je bila čast svirati s maestrom Morriconeom.

Ovdje u Puli ovacijama ste ispraćeni nakon koncerta u Circolu, ali i pred prepunom Arenom.

Svirati ovdje nevjerojatna je čast. Sjećam se da sam kao četrnaestogodišnjak svirao predsjedniku Titu. Tada sam i ljetovao u Hrvatskoj. Uopće, izvrsno se osjećam na Festivalu.

Zajedno sa pijanisticom Françoise de Clossy obilazite svijet i svirate Morriconea.

Da, ali i Nina Rotu. Upravo smo se vratili sa velike turneje po Kanadi, Sjedinjenim

Državama i Brazilu. Izvrstan je osjećaj gledati kako ljudi jednakim emocijama reagiraju na filmsku glazbu diljem svijeta.

Na koncertu ste spominjali uspavanku...

Da, to je jedan mali komad koji nam je Morricone dao kao poklon. Jedini ga izvodimo – i prelijep je.

Posebno sam, kao i svi na festivalu, oduševljen vašom izvedbom glavne teme iz Tornatoreove *Malène*.

Ljudi možda ne znaju, ali temu iz *Malène* sviram i u samom filmu – na *soundtracku*. Ipak, činjenica da sam je svirao i na otvaranju Festivala uz predivni kolaž iz *Malène* koji se projicirao iza mene, ispunjava me zaista velikom radošću. Volim tu temu jer mi omogućava improvizaciju. Kako volim jazz, klasična *Malèna* savršeno mi posluži kao uvod u jazz improvizaciju. Također me iskreno oduševila plesna točka na otvorenju, također na

Morriconeovu skladbu *Passaggiata nel paese*. Publika je lijepo reagirala.

Obilazite svijet nastupajući...

To je prekrasan aspekt ovog posla. Ipak, ima i situacija kada morate svirati za ljude koji vam se ne sviđaju i ne cijene ono što radite. Srećom, zato postoje mjesta poput Pule, gdje sviram i uživam.

Malèna vam je najdraža skladba?

Znam da je vama. Od Morriconea mi je svakako jedna od najdražih, iako jako volim i skladbe za Tornatoreove filmove *Nepoznata* i *Legenda o pijanistu*. Posebno me razveselio uvid koliko umjetničkom ravnatelju, vama i još nekim ljudima koje sam upoznao znači *Malèna*. Prenijet ću to svakako Giuseppeu Tornatoreu. *Malèna* je sjajan film. Nemojmo zaboraviti spomenuti i Monicu Bellucci. To joj je bio jedan od prvih filmova, nije imala mnogo teksta – a sve je glumila mimikom. Sjajna je.

Saša Radošević i Kristijan Cvitković, autori vatrometa otvaranja

Vatromet je neizostavan dio otvaranja Festivala igranog filma u Puli, a vatromet ovogodišnjeg otvaranja po mišljenju mnogih, jedan je od najboljih zadnjih godina.

Doista smo se potrudili i drago nam je da je publika to primijetila. Premda svi koji se bave ovim poslom imaju istu sirovinu, način na koji će biti iskorištena ovisi isključivo o mašti i sposobnosti onoga koji ga oblikuje. Usklađivanje boja i izbor različitih efekata stvar je koreografije.

Ako je vatromet dobro koreografirano doima se mnogo dužim no što u biti jest, no njegova duljina ne bi trebala prelaziti deset minuta jer je jednostavno naporno toliko dugo držati dignutu glavu.

Ponekad se znaju čuti prigovori da je vatromet prenikak.

Nova stroža pravila reguliraju visinu vatrometa zadnjih nekoliko godina i premda možemo ne smijemo povisiti vatromet. Svaki vatromet mora dobiti dozvolu policije koja pomno pazi na poštivanje propisa.

SVAKI JE VATROMET RAZLIČIT

Tvrtka Orion vatrometi ima odlične reference.

Orion vatrometi radi vatromet na ATP u Umagu već nekoliko godina, redovito radimo i vatromet varaždinskog Špancirfesta i Varaždinskih baroknih večeri. Radili smo primjerice vatromete na otvaranju splitske rive, Međunarodnom dječjem festivalu u Šibeniku i mnoge druge.

Koliko je tvrtku pogodila recesija?

Posljedice recesije zasad nismo osjetili. Vjerujemo da je kvaliteta najbolji jamac uspjeha i svoje djelovanje širimo i izvan granica Hrvatske. Imamo svoje podružnice u Sloveniji i Bosni i Hercegovini te partnere s kojima surađujemo na tržištima Austrije i Srbije.

razgovarao Goran Ivanišević

GLEDATELJI O FILMU *THE SHOW MUST GO ON*

Istvan Deli

Odličan film, jako mi se svidio, pogotovo zbog mladog režisera i zanimljivog nizanja sekvenci.

Erik Lukšić

Prekrasan film. Oduševljen sam te vam nemam ništa više za dodati.

Andrej Pliško

Arena mi nije bila pravo mjesto za ovaj film, tu se treba puštati nešto zabavno i smiješno.

Dorija Puhar

Film je na mene ostavio dobar dojam. Na početku nije djelovao obećavajuće, ali se kasnije radnja zanimljivo razvila. Pohvale i za dobre glumce.

Una Agić

Film mi je dobar, dinamičan i inovativan. Scene rata ostavljaju jak dojam. Sve u svemu - moderno i realno.

OCJENA PUBLIKE ZA FILM *THE SHOW MUST GO ON*: 4,08.

PRICA O PAPERNJAKU

Po sastojcima – med, orasi i papar – paprenjak, kao tradicionalno hrvatsko jelo, uistini je proturječan. Slično kao i njegov slatko-papreni okus i postupak pristavljanja. Za oblik mu je u kući obvezatno zadužena i zaposlena nmiška ruka, pa otud valjda i njegove pravilne i muški oštre linije, dok u sitnom provokativnom omjeru sastojaka i pristavljanju slastice odlučuje žena. A kako je slatko-papreni okus paprenjaka jedinstven u cjelokupnoj tradicijskoj kulinarskoj ponudi, ženi pripada dominantna uloga, što nam svjedoči i August Šenoa, koji u svom povijesnom romanu "Zlatarovo zlato" ovjekovječuje Magdu Paprenjarku. Šenoina gornjogradska pekarica i piljarica za svoje svježe hrskave paprenjake svakodnevno, uz sitne kovance, dobiva i krupne i glasne pohvale, i to ne samo od zagrebačkih purgera ili ti građana, nego i od samog gradskog suca. Brkovi i nepci nad paprenjakom u Zagrebu se bruse od starine do naših dana. U slast!

Zvonimir Milčec

Zvonimir Milčec

THE STORY OF PAPERNJAK

The origins of this aromatic biscuit date back to the Renaissance. It is unique in its rectangular shape and traditional Croatian motives. In his novel "The Goldsmith's Gold", Croatian novelist A. Šenoa describes Paprenjak as old Zagrebians' favorite treat baked by Magda, the sorceress. For a long time, Paprenjak was nearly forgotten... Creativity and a sense for old traditions turned this fragile biscuit into a savoury souvenir: Paprenjak – the traditional Croatian biscuit.

Paprenjak

Paprenjak d.o.o., Savica Sava 115, Zagreb
t: +386 300 111 10 2306 311 | paprenjak@paprenjak.hr | www.paprenjak.hr

Umjetnost tik do vas.

KulTurist

- ZagrebDox (28.02. - 07.03.2010.)
- Kazalište Ulysses (10.07. - 22.08.2010.)
- 56. splitsko ljeto (14.07. - 14.08.2010.)
- 57. Festival igranog filma u Puli (10.07. - 24.07.2010.)
- Vukovar film festival (25.08. - 29.08.2010.)

Više informacija saznajte na kulturist.tportal.hr

Živjeti zajedno

.....T.....Com.....

Medijski pokrovitelj Pula Film Festivala

JutarnjiLIST

JEDNOSTAVNO BOLJI!

Vino & film

 ISTRAVINO

agrolaguna

**VINARIJA
NOVIGRAD**

Svoje proizvode predstavljaju

Glas Istre
uvijek prvi glas

DANAS NA PROGRAMU

SEDAMDESET I DVA DANA

Arena, 21:30 sati

Djedova američka mirovina koju prima njegova udovica glavni je izvor prihoda ličke obitelji. Nakon što baba umre, njihova je egzistencija ozbiljno ugrožena, pa glava obitelji Mane, zajedno sa sinom Todorom i bratom Jojom, smišlja *zanimljiv* plan: zamijeniti babu! U crnohumornoj drami Danila Šerbedžije nastupaju Rade Šerbedžija, Bogdan Diklić, Krešimir Mikić i Živko Anović.

IMAGINARIJ DOKTORA PARNASUSA

Arena, 23:15 sati

Blagoslovljen izvanrednim talentom da upravlja tuđom maštom, dr. Parnasus je ujedno i proklet mračnom tajnom. Prije tisuću godina okladio se s vragom i tom okladom osvojio besmrtnost. Njegovom putujućem kazalištu priključit će se novi, misteriozni član. U filmu Terryja Gilliama nastupaju Heath Ledger, Johnny Depp, Colin Farrell i Jude Law.

VOJVOTKINJA

Kino Valli, 16:00 sati

Sedamnaestogodišnja Georgiana lijepa je, inteligentna i šarmantna aristokratkinja, koja se udaje za starijeg vojvodu od Devonshirea. Nažalost, vojvoda je suzdržan i tvrd čovjek zainteresiraniji za svoje pse negoli za upoznavanje vlastite supruge, od koje želi samo sina. U glavnim ulogama nastupaju Keira Knightley, Ralph Fiennes i Charlotte Rampling.

BRATSTVO

Kino Valli, 18:00 sati

Nakon sukoba profesionalni vojnik Larry napušta vojsku, no u roditeljskom domu ne dočekuje ga dobrodošlica. Šutljiv i povučen ne sklapa lako prijateljstva, a jedini koji ga u svoje društvo rado primaju su neonacisti čiji je glavni *posao* premlaćivanje Arapa i homoseksualaca. Mentor mu je Jimmy, a između dvojice muškaraca razvije se bliskost.

DANAS NA FESTIVALU

PONEDJELJAK, 19.7.

9:00 KINO VALLI

projekcija za novinare
72 dana, 93', D. Šerbedžija

11:10 KINO VALLI

projekcija za novinare
Imaginarij dr. Parnasusa, 123',
T. Gilliam

13:20 CIRCOLO

Festivalske konferencije
za novinare:
1. ocjenjivački sudovi,
2. Arsen Dedić,
3. ekipa filma *72 dana*

16:00 KINO VALLI

Vojvotkinja, 110'

18:00 KINO VALLI

Bratstvo, 90'

20:00 CIRCOLO

Arsen Dedić, koncert

21:30 ARENA

72 dana, 93', D. Šerbedžija

**21:30 PORTARATA / MMC
LUKA**

Najbolje od dofuraj svoj film

23:15 ARENA

Imaginarij dr. Parnasusa, 123',
T. Gilliam

23:30 CIRCOLO

Zabava Radio Pule, Bruno
Krajcar plesni studio Zaro, DJ
Edi

MEDIJSKA SURADNJA:

